

משמעות

רעיונות לפרשת השבוע מתוך תורתו של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

במדבר: קשר חדש מתגלה

הראייה ועוד. כל חוש נותן לי את היכולת לעשות את אותו הדבר באופן פנימי ואמיתי. לדוגמא, חוש הצחוק מאפשר לי לשמוח, לראות את העולם במבט אופטימי והומוריסטי. חוש הראייה נותן לי לשים לב, לראות ולהתבונן בדברים שקורים סביבי, וכן הלאה. לכל חוש תפקיד ייחודי.

שנים עשר החושים הינם כנגד שנים עשר חודשי השנה. אך לא רק החודשים קשורים לחושי הנפש של האדם. גם כל שבט בעם ישראל מקביל לאחד מהחושים. לכל שבט בעם ישראל יש שורש, כישרון מיוחד וחוש שהכי קשור אליו. ישנו שבט בעל קשר חזק לחוש הראייה, ההתבוננות הפנימית בכל דבר, ויש שבט אחר שעיסוקו העיקרי והחזק ביותר הוא במחשבה והבנה. ישנו שבט אחר שידוע לראות כל דבר בצורה שמחה ואופטימית, וישנו שבט אחר שהכישרון הכי בולט שלו הוא דיבור והסברה.

העיקרון הוא כזה: כל שבט מתאפיין בחוש מיוחד, אינדיבידואלי, בו הוא הכי מוצלח. דבר זה נובע מהשורש העליון שיש לכל שבט בעם ישראל בעולמות העליונים. כל שבט בעם ישראל שואב את ייחודיותו מהמקור שלו, והחוש הייחודי של השבט הוא גם החוש שהכי מאפיין את מקורו. האמת, שכך זה באופן כללי: כל חוש ותכונה בנפש האדם - נובעים ממקור עליון יותר, אליו הוא קשור. כאשר ישנו שבט שמתאפיין בחוש מיוחד - זהו משום שבמקורו הוא הכי קשור לזה.

כל שבט קשור למקום מיוחד למעלה, ויש לו חוש מיוחד - וכך גם לכל יהודי באופן פרסונלי. לכל אחד יש נשמה מיוחדת, אישית, המעבירה לאדם בה היא נמצאת את החוש המיוחד שיש לה. גם שני אנשים בעלי נשמה אופטימית אינם שווים. לכל אחד יש את הגישה הייחודית איתה הוא ניגש לעבודת הבורא.

המשמעות: אסור לברוח!

יפה, הבנו שבאמת כל נשמה היא ייחודית ואין שני אנשים שווים, אך מה בעצם מלמד אותי זה שיש לי חוש מיוחד?

השבוע, כאשר נקרא בתורה את פרשת במדבר, נתחיל מציווי הבורא אל משה למנות את בני ישראל, ולאחר מכן נמשיר אל הסבר הסדר והמבנה המדויק של מחנה ישראל. כל שבט בעם ישראל קיבל מקום ודגל ייחודי, ובתוכו הפנימי שבעניין זה יעסוק המאמר השבוע.

עם ישראל יצא ממצרים, שש מאות אלף גברים. כאשר עמדנו כולנו יחד במעמד הר סיני וקיבלנו את התורה - כרתנו ברית בלתי תלויה עם אלוקים. אנחנו עמו, והוא אלוקינו. כל אחד מאיתנו קיבל אז נשמה מיוחדת, אינדיבידואלית. כל יהודי קיבל קשר אישי עם הבורא.

הנשמה שלנו היא החלק האלוקי שבתוכנו. לכל יהודי יש חלק אלוקי בתוכו, הנותן לו את חיותו ואת היכולת להתחבר עם הבורא. הנשמה של היהודי היא הנותנת לו לחוש קשר גלוי אל הבורא, משום שהיא תמיד קשורה אליו.

אמנם, מהפרשה שלנו לומדים משהו שלא ידענו לגבי הנשמות. מתוך עיון בדרך חלוקת השבטים מהם מורכב עם ישראל, נגלה משהו מיוחד על הנשמות שלנו, ועל תפקידנו בעולם הזה. ידעתם שאין שתי נשמות דומות?

חלוקת השבטים הפנימית

מיד לאחר שמשה מסיים למנות את בני ישראל היוצאים ממצרים, הוא מקבל ציווי: עליכם לחנות בצורה מסוימת, תחת דגל ייחודי לכל קבוצת שבטים. כל אדם יחנה במקום המוכן לו, תחת הדגל של הקבוצה שלו. כך אומר הפסוק: "אִישׁ עַל דָּגְלוֹ בְּאֶתֶת לְבֵית אָבֹתָם יִחַנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִנְּגַד סָבִיב לְאֶהֱל מוֹעֵד יִחַנוּ". בנוסף, על כל דגל מצויר ציור מיוחד, שונה מכל השאר, כדי שכל אחד יוכל להבדיל בין השבטים.

מבואר בקבלה, שישנם שנים עשר 'חושים'. שתיים עשרה תכונות ודפוסי התנהגות. 'חוש' הוא בעצם הכוח המאפשר לי לעשות דבר מסוים באופן פנימי. ישנו חוש המחשבה, ישנו חוש הצחוק, חוש

מבטיח, שביום ההוא, בבוא הגאולה, היחס בינינו אל הבורא לא יהיה עוד כ"בעלי" - אלא כ"אישי" (ההבדל יוסבר בהמשך, יחד עם משמעותו).

כאשר אנו ניגשים אל עבודת הבורא, גילוי הבורא בעולם, בצורה כנה ונכונה - אנחנו משיגים דבר נוסף, פלאי. ניקח כדוגמה קשר בין אישי: קשר בנוי על היכרות. כאשר אנחנו מכירים ברובד חיצוני, מכירים את הרצונות הגלויים אחד של השני, אנחנו מרגישים קשורים. אך פתאום, כאשר נכיר אחד את השני בצורה פנימית יותר, אחרי שנשב ונשוחח בפתיחות - נגלה שלא באמת הכרנו מעולם. החוויה היא: "את הרובד הזה - אף פעם לא ראיתי אצלך. פשוט אף פעם לא ראיתי אותך כר".

כך זה לכל אורך הקשר. בכל פעם שמכירים בצורה עמוקה יותר, הקשר מרגיש חדש לגמרי. גם קשר הקיים 40 שנה - יכול להתרענן בצורה מתמדת. בכל פעם שמגלים צד או עומק חדש באישיות, החוויה היא שזה עתה הכרנו.

נחזור לקשר שלנו עם הבורא: במשך שנות ריחוק כה רבות - נפרדנו אחד מהשני ונפלנו מטה. התרחקנו, וכבר כמעט שכחנו מהקשר. מעוצמת הריחוק, אפילו הלכנו אחרי בעלים אחרים, אחרי פיתיונות מכזבים. אבל כעת אנחנו רוצים לחדש את הקשר.

כאשר ניגש אל הקשר בצורה אמיתית, כנה ואישית, עם החוש האישי של כל אחד מאיתנו - אפשר באמת להכיר. אפשר לדעת בשביל מי ומה אנחנו פועלים ומתקנים את העולם, וכמה כיף זה.

פעם, הבורא היה מבחינתנו בעל, ככל בעל אחר. אך ההבטחה היא שהוא יהיה האיש שלנו, ו'איש' לא נותן מקום לאופציות שונות. האיש שלנו, שפתאום נגלה, הוא איש שלא ידענו עליו מעולם. כאשר נכיר לעומק, אנחנו נתגלה כאנשים חדשים, וגם נגלה מולנו מישהו חדש. בורא שיביא אותנו לגאולה.

[על פי ספר 'אני לדודי ודודי לי' עמוד כא והלאה, וספר 'יין יצחק' לפרשת במדבר]

המשמעות של החוש הפרטי שלי צריכה לבוא לידי ביטוי בכל דבר שאני עושה בחיים, ובמיוחד בעבודת הבורא. החוש שלי הוא כמו המפתח אל העבודה האמיתית, אל הדרך הנכונה בה אני צריך לחיות ולפעול בעולם.

כל יהודי צריך לקיים את המצוות הכתובות בתורה. זהו הכלל, שנכון לגבי כולם. אך באמת לא שם זה נגמר. אין לחשוב שכולנו אמורים לעבוד בצורה שווה. כשם שבשבתים שבעם ישראל, לכל שבט יש את הצד החזק שלו, את הדגל - כך לכל יהודי יש את החוש האישי איתו העבודה בעולם הכי תצליח.

צריך להיות עדין כדי לשים לב לחוש הזה, ואסור להתעלם ממנו. כאשר אדם עם חוש הצחוק והשמחה עובד עם חוש הראייה - לא ברור שעבודתו תצליח, הוא ממלא תפקיד של אדם אחר. לפעמים אפשר לראות אנשים שבאמת מצליחים במה שהם עושים. ישנו אדם בעל לשון, המסוגל לרתק את הקהל בשיעוריו - זוהי פעולת החוש המיוחד שיש לו. אף אחד אחר לא צריך לעשות זאת במקומו.

לכל אדם יש כישרון, משהו שכאשר הוא עושה אותו הוא מרגיש 'בבית'. הוא מרגיש שכאן מקומו. כיוון שלכל חוש יש מקום, לצורך תיקון העולם מוטל על האדם למצוא את הדרך להשתמש בחוש המיוחד שלו בצורה קדושה. כיוון שאין שתי נשמות שוות, אין אף אחד שיעשה זאת במקומו.

קשר הצומח מחדש

כאשר אני ניגש לעבודת הבורא עם החוש האישי שלי, אני יכול למצוא את הקשר בינינו. הנשמה שלי מרגישה בבית, היא מבטאת את עצמה ויכולה להתגלות. כאשר הנשמה שלי מתגלה, אני גם יכול להרגיש את הבורא, לשים לב אליו גם בחיי היום יום.

בהפטרה שקוראים השבוע לאחר קריאת התורה, נקרא על הבטחת הבורא לעמו על כך שהקשר ביניהם ישוב ואף יתחזק: "וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא נֶאֱמַר ה' תִּקְרָא אִישִׁי וְלֹא תִקְרָא לִי עוֹד בְּעַלְי". הפסוק

מפי גדולי החסידות

באווה זו הוא, שבפנימיות הדגל רומז לכוח לרדת אל העולם ולתקן אותו. בני ישראל רצו לקבל את הכוח לרדת ולתקן את העולם, לעשות אותו מקום ראוי להתגלות הבורא.

[על פי ספר 'זרע קודש' לפרשת במדבר]

אומר רבי נפתלי מרופשיץ:

כהבורא ירד על הר סיני לתת לנו את התורה, ירדו עימו רבבות מלאכים. קבוצות המלאכים היו מחולקים על פי דגלים. כשעם ישראל ראו את דגלים אלו - הם התאוו לדגלים גם כן. הסוד

התוכן אינו מוגה על ידי הרב. העלון נכתב על ידי תלמידים, האחריות על הכותבים בלבד.

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו בכל שבוע לדוא"ל? הצטרפו לרשימת התפוצה, ע"י שליחת בקשה לכתובת הדוא"ל של העלון. לכל ענייני העלון, פניות, הערות והקדשות, יש לפנות לכתובת alonmashmout@gmail.com. נשמח לקבל את תגובתכם!

בקרו באתר החדש שלנו: alonmashmout.org